

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในโลกปัจจุบันซึ่งเป็นยุคของการสื่อสารแบบไร้พรมแดน ส่งผลให้มีการเปลี่ยนแปลงที่รวดเร็วในด้านข้อมูลข่าวสารและการดำเนินชีวิตของคนในสังคม โดยมีภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร โดยเฉพาะภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สำคัญอีกภาษาหนึ่งที่คนส่วนใหญ่ใช้ในการติดต่อสื่อสาร มีบทบาทสำคัญต่อการดำรงชีวิตของคนไทยเป็นอย่างมากไม่ว่าจะประกอบอาชีพเกี่ยวกับการท่องเที่ยว การส่งออก การขนส่ง และการติดต่อกับต่างประเทศในด้านต่าง ๆ รวมถึงชีวิตประจำวันของคนไทยที่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับภาษาอังกฤษเกือบตลอดเวลาอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลระดับอาชีพใด จะต้องใช้ภาษาอังกฤษอยู่เสมอ ทั้งนี้เพราะความก้าวหน้าทางวิชาการ นวัตกรรมและเทคโนโลยี การคมนาคมติดต่อสื่อสารระหว่างประเทศเป็นไปอย่างกว้างขวางมากขึ้น จึงทำให้ภาษาอังกฤษเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อประเทศไทยเพิ่มมากยิ่งขึ้น ซึ่งประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาในหลาย ๆ ด้าน เช่น ด้านเศรษฐกิจ ด้านการเมือง การปกครอง ตลอดจนด้านการศึกษา โดยรัฐบาลได้มีการปฏิรูปการศึกษา การปรับปรุงหลักสูตรให้สอดคล้องกับการดำรงชีวิตในปัจจุบัน มีการปรับปรุงหลักสูตรภาษาอังกฤษโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาผู้เรียนอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (กระทรวงศึกษาธิการ, 2544) รวมไปถึงระดับของอาชีวศึกษาซึ่งมีหลักการและจุดมุ่งหมายในการดำเนินการหลักสูตรระดับประกาศนียบัตรหลังระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เพื่อพัฒนากำลังคนระดับฝีมือให้มีความชำนาญเฉพาะด้าน เน้นการปฏิบัติจริง มีความรู้ มีทักษะการสื่อสาร และประสบการณ์ในงานอาชีพ เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติงานอาชีพได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2546)

จากความสำคัญและความจำเป็นของภาษาอังกฤษดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้ตระหนักถึงความสำคัญของภาษาอังกฤษในฐานะที่เป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้กันอย่างกว้างขวาง จึงได้กำหนดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาพื้นฐานในหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ตั้งแต่ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 จนถึงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 (กระทรวงศึกษาธิการ, 2546 ข) สำหรับทักษะทางภาษาอังกฤษทั้ง 4 ได้แก่ ทักษะการฟัง ทักษะการพูด ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ทักษะการอ่านถือว่าเป็นทักษะที่คนไทยมีโอกาสดูได้ใช้มากที่สุด และยังเป็นทักษะที่ผู้เรียนควรได้รับการส่งเสริมและ

ฝึกฝนเป็นอันดับแรกเพราะถือว่าการอ่านเป็นศูนย์กลางหรือหัวใจที่จะช่วยพัฒนาทักษะด้านภาษา โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนรู้จักใช้กระบวนการคิดอันเป็นแนวทางไปสู่การพัฒนาทั้งทักษะการฟัง ทักษะการพูด และทักษะการเขียน (ประเสริฐศักดิ์ เหมิน ไรสง, 2546) นอกจากนั้นข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบันส่วนใหญ่มักรูปของตัวอักษรและการพิมพ์เป็นหลัก การอ่านจึงเป็นวิธีการสำคัญในการรับข้อมูลข่าวสาร ซึ่งสอดคล้องกับคะเนิงนิตย์ จันทรรัตน์ (2545) ได้กล่าวว่า “ตราบใดที่ยังมีการใช้สิ่งประดิษฐ์ที่เป็นตัวอักษรหรือตัวหนังสือ ยังต้องมีการอ่าน การอ่านมีความสำคัญเช่นไรในอดีตในปัจจุบันก็ยังคงมีเช่นเดิม และยังเป็นเครื่องมือที่ช่วยพัฒนาบุคคลและสังคมได้” ดังนั้น ผู้เรียนและประชาชนทั่วไปที่ต้องการแสวงหาความรู้ในวิทยาการใหม่ ๆ ข่าวสารหรือบทความทางวิชาการอันเป็นประโยชน์ จึงจำเป็นต้องมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษเพราะการอ่านเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการแสวงหาความรู้ ผู้ที่มีความสามารถในการอ่านอย่างเข้าใจย่อมมีความได้เปรียบกว่าผู้อื่นในองค์ความรู้ที่นอกเหนือจากในภาษาของตน

ถึงแม้ว่าปัจจุบันประเทศไทยจะมีการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ผู้เรียนยังคงมีทักษะการอ่านภาษาอังกฤษที่น้อยอยู่ ซึ่งจากการวิจัยของ นาดยา หิรัญสถิตพร (2537) ได้กล่าวว่า ปัญหาที่สำคัญที่สุดด้านการอ่านคือความรู้ด้านคำศัพท์ กล่าวคือ ด้านความหมายของคำศัพท์ ทำให้ไม่สามารถสื่อความหมายได้หรือถ้าผู้เรียนมีความรู้ด้านคำศัพท์หรือมีวงคำศัพท์น้อยมาก จะมีปัญหาในเลือกความหมายในการตีความของคำศัพท์ ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของดิกคินสัน (Dickinson, 1987, p. 37 อ้างถึงใน วรชาติ ภูทอง, 2537, หน้า 1) ที่ว่า “หากเรามีถ้อยคำอย่างเพียงพอในภาษาอังกฤษ เราจะสามารถสื่อสารด้วยภาษาได้อย่างมีประสิทธิภาพและทำให้เราเข้าใจในเรื่องราวหรือวิชาการอันใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างลึกซึ้ง” จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องจะเห็นได้ว่าปัญหาที่สำคัญที่สุดของการพัฒนาทางด้านทักษะการอ่านคือ ความรู้ด้านคำศัพท์ ผู้วิจัยต้องการทราบว่าความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษจะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษสูงขึ้นหรือไม่ ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรดิตถ์ จังหวัดอุดรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553 ทั้งนี้เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไปในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553 กับเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. เพื่อศึกษาความแตกต่างของความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553

คำถามการวิจัย

1. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนอยู่ในระดับที่สูงหรือต่ำกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความแตกต่างกันหรือไม่
3. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กันหรือไม่

สมมติฐานของการวิจัย

1. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 60 ตามมาตรฐานหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา
2. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกัน
3. ความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กัน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ทำให้ทราบถึงระดับความสามารถ ความแตกต่าง และความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการรู้คำศัพท์และความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553 เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียนและพัฒนาการเรียนการสอนของครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ

ขอบเขตของการวิจัย

ในการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัย ไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการวิจัยเป็นเนื้อหาภาษาอังกฤษตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) ของสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ได้แก่ ทักษะด้านคำศัพท์เกี่ยวกับการใช้ความหมายของคำศัพท์ การหาใจความหลัก รายละเอียด และการระบุคำอ้างถึงของเรื่อง ซึ่งเป็นเนื้อหาเดียวกับในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

2. ขอบเขตระยะเวลาในการทดลอง

ระยะเวลาในการทดลองครั้งนี้จะใช้เวลาทั้งหมด 2 ชั่วโมง โดยให้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 80 คน ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ 1 ชั่วโมง และแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ 1 ชั่วโมง ตามลำดับ

3. ประชากร คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553

4. กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาพาณิชยการ สาขางานการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุตรดิตถ์ จังหวัดอุตรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553 ที่ได้มาด้วยการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จำนวน 80 คน

5. ตัวแปรต้น คือ ความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

6. ตัวแปรตาม คือ ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

นิยามศัพท์เฉพาะ

ความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการรู้เข้าใจ ความหมายของคำศัพท์ การใช้ความหมายของคำศัพท์ภาษาอังกฤษซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ

ความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการเข้าใจเกี่ยวกับการหาใจความหลัก รายละเอียด และการระบุอ้างอิงถึงของเรื่อง ซึ่งวัดได้จากคะแนนที่ได้จากการตอบแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 1 ห้อง 1/1 จำนวน 40 คน และห้อง 1/2 จำนวน 40 คน รวมทั้งหมด 80 คน สาขาวิชาพาณิชยการ
 สำนักงานการบัญชี วิทยาลัยอาชีวศึกษาอุดรดิตถ์ จังหวัดอุดรดิตถ์ ปีการศึกษา 2553

เกณฑ์ร้อยละ 60 หมายถึง เกณฑ์การประเมินตามระเบียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ พุทธศักราช 2545 (ปรับปรุง พุทธศักราช 2546) โดยได้คะแนนตั้งแต่ร้อยละ 60 ขึ้นไป ของคะแนนเต็ม